

ser er formuleret, kan han ikke komme ind under denne lov. Under sådanne omstændigheder er det fuldt ud forståeligt, at den pågældende føler sig bitter og også ser sig som offer for et teknisk bureaukratisk system, der ikke rummer mulighed for at tage de fornødne medmenneskelige hensyn i det enkelte tilfælde. Det gør næppe den pågældendes bitterhed mindre, eller mindre forståelig, at hans eneste »forseelse« bestod i at have røget en cigar, hvis lugt den nittenårige voldsmand ikke kunne lide. Der synes også at være nogen slagkraft i hans argument, at hvis det voldelige overfald i stedet for havde ført f. eks. til en brækket arm, ville han være blevet indlagt på hospitalet og være blevet behandlet udelukkende på det offentliges regning.

Ud fra sin grundindstilling om altid at ville hjælpe de svage i samfundet ønsker kristeligt fol-

keparti derfor loven ændret således, at en vis tilbagevirkning muliggøres. Som det vil ses, er tilbagevirkningsklausulen formuleret temmelig restriktivt. Der bliver for det første aldrig tale om, at en skadelidt har noget retskrav på at få hjælp; der gives retningslinier, hvoraf fremgår, at der specielt er tænkt på tilfælde som det her beskrevne – altså tilfælde, der tidsmæssigt ligger tæt op på lovens ikrafttræden, og hvor en ansøgers økonomiske situation gør, at hjælp er særlig meget på sin plads; og reglen åbner i disse tilfælde endelig mulighed for, at der ikke ydes den pågældende fuld erstatning, men blot en delvis erstatning – altså hvad man kunne kalde en billighedsersatning.